

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **G. G.**
bez státní příslušnosti
pobytem v ČR: P.
zastoupená Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem
sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2020 č. j. CPR-11502-2/ČJ-2019-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 1. 2019 č. j. KRPA-434000-68/ČJ-2016-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 let.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že jí správní vyhoštění nemělo být uloženo. Odkázala na ust. § 2 odst. 3 správního řádu s tím, že jednou z podmínek, která je pro vydání rozhodnutí nezbytná, je jeho uskutečnitelnost, čemuž odpovídá i ust. § 77 správního řádu. Uložení povinnosti opustit území České republiky a nezdržovat se po určitou dobu na území Evropské unie je podle ní v jejím případě neproveditelné. Je osobou bez státní příslušnosti s uděleným pobytem v Lotyšsku. Upozornila na to, že napadené rozhodnutí je sice správně koncipované tak, že se má vrátit do Lotyšska, ve vztahu ke kterému se žádná překážka vycestování neuplatňuje, avšak není možné opomenout, že Lotyšsko je členským státem Evropské unie. Měla proto za to, že se nemůže napadenému rozhodnutí podrobit v tom smyslu, že strpí své vyhoštění do Lotyšska, a zároveň v tom smyslu, že nevstoupí na území členských států Evropské unie po dobu 4 let. Dle jejího názoru je napadené rozhodnutí nicotné.
3. Dále podotkla, že s ohledem na její status nemůže být doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádným způsobem stanovena, proto nemůže být uloženo ani správní vyhoštění jako takové.
4. Napadené rozhodnutí považovala za nezákonné i s ohledem na ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V České republice má celou svou rodinu a veškeré zázemí, v Lotyšsku nemá ani místo, kde by mohla bydlet. Navíc je vysokého věku, nikoli věku středního, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. V podmínkách českého důchodového pojištění by měla nárok na starobní důchod, avšak s ohledem na to, že je osobou bez státní příslušnosti, nemá na starobní důchod nárok zde ani jinde a musí si obživu obstarávat sama. V Lotyšsku nemá žádné vazby, nemá tam kde bydlet, nemá nárok na starobní důchod ani zdravotní pojištění. Není občankou Lotyšska, tak tam nemá ani jiná občanská práva. Namítala, že vyhoštění osoby ve věku 65 let do zcela neznámého prostředí a její odkázání na sebe samotnou (v České republice má zázemí v podobě bydlení a nejbližších příbuzných) je v rozporu s účelem správního vyhoštění i lidskou důstojností. Požadavek nezbytnosti správního vyhoštění podle ní nebyl naplněn. Dodala, že zákaz pobytu byl zvolen v horní polovině zákonného rozsahu, domnívala se tak, že přitěžující okolnosti byly početnější než okolnosti polehčující. Z napadeného rozhodnutí však podle jejího názoru nevyplývá, jakým způsobem byly okolnosti případu hodnoceny.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neshledal ve svém postupu pochybení a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 18. 10. 2016 byla vyslána policejní hlídka na adresu OC Palladium, nám. Republiky 1, Praha 1, kde se nacházela žalobkyně. Bylo zjištěno, že je vedena v evidenci nežádoucích osob a od roku 2012 má na území České republiky zakázán pobyt. Žalobkyně byla následně zajištěna podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Ve správním spise se dále nachází trestní příkazy týkající se žalobkyně, konkrétně trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 7. 2012 sp. zn. 33 T 86/2012, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přečinu krádeže podle ust. § 205 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), a odsouzena k trestu vyhoštění v délce 5 let; trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 28. 1. 2013 sp. zn. 143 T 3/2013, kterým byla žalobkyně pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ust. § 337

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

odst. 1 písm. b) trestního zákoníku odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců se zkušební dobou v trvání 2 let; trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 27. 1. 2016 sp. zn. 103 T 5/2016, kterým byla uznána vinnou ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ust. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a byla odsouzena k trestu vyhoštění na dobu 1 roku.

9. Při podání vysvětlení dne 19. 10. 2016 žalobkyně uvedla, že se narodila na Ukrajině, trvalé bydliště má na adrese v L. V roce 1988 se vdala za občana Lotyšska, po rozpadu Sovětského svazu však lotyšské občanství nezískala, protože se tam nenarodila, nemá tedy žádnou státní příslušnost. Na Ukrajině ani v Lotyšsku příbuzné nemá. S manželem se rozvedli v roce 2000, toho roku přijela poprvé do České republiky jako turistka na základě polského víza. Podala žádost o azyl, který jí nebyl v roce 2007 udělen, následně v České republice dostala trvalý pobyt. Přesnou adresu svého bydliště v České republice neznala. Byla si vědoma, že byla z území České republiky vyhoštěna, nevycestovala, neboť se nemá kam vrátit, nemůže do Lotyšska ani na Ukrajinu. Peníze má, nikoli však na složení finanční záruky. V České republice žije její syn, občan Lotyšska s trvalým pobytem v České republice, její sestry, občanky Ukrajiny s trvalým pobytem v České republice. S nikým z nich nebydlela ve společné domácnosti. Především vůči jejímu synovi by bylo ukončení jejího pobytu v České republice nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. V České republice pracuje pouze brigádně, finančně ji podporuje rodina. Nemá zde majetek, kulturní a společenské vazby neudrží. Má zde několik neuhrazených pokut. Navštěvuje ortopeda a užívá léky na bolest.
10. Oznámením ze dne 19. 10. 2016 č. j. KRPA-434000-17/ČJ-2016-000022 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců (dle uvědomění ze dne 8. 11. 2016 č. j. KRPA-434000-42/ČJ-2016-000022 bylo opraveno, že řízení je vedeno ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců). Při podání vyjádření dne 19. 10. 2016 a dne 8. 11. 2016 žalobkyně nad rámec výše uvedeného sdělila, že po rozpadu Sovětského svazu jí bylo automaticky odebráno ukrajinské občanství a dostala lotyšský cestovní pas, kde už bylo uvedeno, že je bez státní příslušnosti. Od roku 2000 pobývá v České republice, žije zde i celá její rodina. V roce 2012 se dopustila krádeže a byla odsouzena k trestu vyhoštění na dobu 5 let. Vzhledem k tomu, že nevycestovala, byla odsouzena pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, v roce 2016 jí tak byl uložen další trest vyhoštění, a to v délce 1 roku. Nevycestovala, neboť nemá kam, nemá žádnou státní příslušnost, celou svou rodinu má zde. Pas má lotyšský s platností do roku 2020. V roce 2007 jí onemocněl otec, chtěla za ním letět na Ukrajinu, sice se jí podařilo získat vízum, ale řekli jí, že s takovým cestovním pasem ji stejně přes hranice nepustí. V roce 2014 chtěla jet na Ukrajinu za matkou, ale bylo jí sděleno, že musí mít pozvánku a musí ukázat, kolik má peněz na účtu. Její sestra jí chtěla poslat pozvánku z Ukrajiny, ale řekli jí, že pozvánky osobám z Evropské unie nedávají. Je rozvedená, bez partnera, finančně jí pomáhají sestry a starší syn. Práci nemá, je zdravotně pojištěna.
11. Dle sdělení Interpolu Riga je žalobkyně držitelkou lotyšského cestovního pasu, je přihlášena k pobytu v České republice, není občankou Lotyšska. Podle lotyšské právní úpravy její status znamená, že je chráněna lotyšským právem stejně jako občané Lotyšska, s výjimkou politických práv. Dne 26. 10. 2016 žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany.
12. Správní orgán prvního stupně si vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobkyně. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 12. 2016 je vycestování žalobkyně do místa jejího posledního trvalého pobytu v Lotyšsku možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 12. 2016 č. j. KRPA-434000-47/ČJ-2016-000022 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobkyni podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

13. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 7. 2017 č. j. CPR-3301-2/ČJ-2017-930310-V234 bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze. Rozsudkem Městského soudu v Praze 22. 9. 2017 č. j. 4 A 81/2017 – 20 byla žaloba zamítnuta. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 4. 2018 č. j. 9 Azs 361/2017-33 tak, že uvedený rozsudek Městského soudu v Praze i rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2018 č. j. CPR-3301-16/ČJ-2017-930310-V234 zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 12. 2016 č. j. KRPA-434000-47/ČJ-2016-000022 a vrátil mu věc k novému projednání a rozhodnutí.
14. Součástí správního spisu je dále trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 7. 11. 2016 č. j. 44 T 112/2016, kterým byla žalobkyně pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ust. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců se zkušební dobou 2 let a k trestu vyhoštění z území České republiky v trvání 2 let. Dále bylo ověřováno místo pobytu žalobkyně, při místním šetření dne 18. 9. 2018 bylo zjištěno, že žalobkyně v současné době nevyužívá rodinný dům nebo jeho vymezenou část na adrese hlášeného pobytu P. Dle sdělení právního zástupce žalobkyně je její kontaktní adresa P. Správní orgán prvního stupně požádal Velvyslanectví Lotyšské republiky v České republice o sdělení informace, zda je žalobkyně na základě vydaného lotyšského cestovního dokladu oprávněna pobývat na území Lotyšska, zda má na území Lotyšska trvalý nebo přechodný pobyt a v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ze schengenského prostoru jí bude umožněn vstup a pobyt na území Lotyšska (dotaz ze dne 23. 11. 2018 č. j. KRPA-434000-65/ČJ-2016-000022). V odpovědi Lotyšského velvyslanectví v České republice ze dne 5. 12. 2018 byl správní orgán prvního stupně informován o tom, že „*lotyšský neobčan (Latvian non-citizen) je státní příslušníkem Lotyšské republiky, jenž se může navrátit do Lotyšska a zdržovat se na lotyšském území bez víza či povolení k pobytu. Osoba, již byl vydán pas neobčana, je pod ochranou lotyšského státu. Podle Registru obyvatel Lotyšské republiky má G. G. (nar. X, pas č. X) trvalé bydliště v České republice.*“ Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 1. 2019 č. j. KRPA-434000-68/ČJ-2016-000022 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobkyni podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 1. 2020 č. j. CPR-11502-2/ČJ-2019-930310-V234 odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
15. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
17. Podle čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti ze dne 28. 9. 1954, vyhlášené pod č. 108/2004 Sb. m. s. (dále jen „Úmluva“), *smluvní státy nerybostí, s výjimkou důvodů národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku, osoby bez státní příslušnosti oprávněné se zdržující na jejich území.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

18. Podle čl. 31 odst. 2 Úmluvy *takovou osobu bez státní příslušnosti lze vyhostit jen na základě rozhodnutí učiněného v rámci řádného právního postupu. S výjimkou případů, kdy naléhavé důvody národní bezpečnosti vyžadují, aby se postupovalo jinak, se osobě bez státní příslušnosti umožní, aby předložila důkazy o své nevině a aby se odvolala k příslušnému orgánu nebo k osobě či osobám příslušným orgánem zvláště určeným a nechala se za tímto účelem zastupovat.*
19. Podle čl. 31 odst. 3 Úmluvy *smluvní státy poskytnou takové osobě bez státní příslušnosti přiměřenou dobu, během níž by usilovala o legální přijetí do jiné země. Smluvní státy si vyhražují právo použít během této doby taková vnitřní opatření, jaká mohou považovat za nezbytná.*
20. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
21. Podmínkami, za jakých je možné uložit správní vyhoštění osobě bez státní příslušnosti, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2018 č. j. 9 Azs 361/2017-33, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného ve věci žalobkyně (rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017 č. j. CPR-3301-2/ČJ-2017-930310-V234).
22. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2018 č. j. CPR-3301-6/ČJ-2017-9330310-V234 zrušil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018 č. j. 9 Azs 361/2017-33 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 12. 2016 č. j. KRPA-434000-47/ČJ-2016-000022. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 24. 1. 2019 č. j. KRPA-434000-68/ČJ-2016-000022 dospěl k závěru, že správní vyhoštění žalobkyně je možné, i když je osobou bez státní příslušnosti, poukázal přitom na čl. 31 Úmluvy. Odkázal též na čl. 23 a 25 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „prováděcí úmluva“). Konstatoval, že žalobkyni bylo v minulosti vydáno několik soudních vyhoštění. Pokud jde o provedení konzultačního řízení, měl za to, že ho nelze vyvolat během správního řízení, ale až po jeho pravomocném ukončení. Dodal, že požádal Velvyslanectví Lotyšské republiky o sdělení informací k pobytovému oprávnění žalobkyně na území Lotyšské republiky. V odpovědi Velvyslanectví Lotyšské republiky ze dne 14. 12. 2018 bylo uvedeno: „... lotyšský neobčan (Latvian non-citizen) je státní příslušníkem Lotyšské republiky, jenž se může navrátit do Lotyšska a zdržovat se na lotyšském území bez víza či povolení k pobytu. Osoba, již byl vydán pas neobčana, je pod ochranou lotyšského státu. Podle Registru obyvatel Lotyšské republiky má G. G. (nar. X, pas č. X) trvalé bydliště v České republice.“ I s ohledem na tuto informaci, podle které se žalobkyně může kdykoli vrátit na území Lotyšska, se rozhodl nevyvolávat konzultační postup během správního řízení.
23. V napadeném rozhodnutí žalovaný posoudil otázku aplikace čl. 31 Úmluvy na projednávanou věc následovně: „*Odvolační orgán k tomu uvádí, že tento článek (31) na účastnici řízení nelze s úspěchem aplikovat, neboť účastnice řízení dlouhodobě v České republice pobývá neoprávněně, kdy máří soudní rozhodnutí a opakovaně porušuje právní předpisy (konkrétně odůvodněno výše a stejně tak i v odůvodnění napadeného rozhodnutí) v řádu let. Povoláním k pobytu v České republice nedisponuje a její pobyt v České republice je dlouhodobě neoprávněný. Proto lze souhlasit se správním orgánem I. stupně, že v konkrétním případě účastnice řízení je možné účastnici řízení z České republiky vyhostit, neboť máří výkon soudních rozhodnutí a opakovaně porušuje právní předpisy, kdy opakovaně v České republice pobývá bez pobytového oprávnění.*“
24. Městský soud v Praze má za to, že se správní orgány dostatečně zabývaly otázkou aplikace čl. 31 Úmluvy na posuzovaný případ, shledaly, že žalobkyně na území České republiky pobývá neoprávněně, k čemuž poukázaly na soudní rozhodnutí, kterými byl žalobkyni uložen mimo jiné trest vyhoštění. Vzhledem k tomuto dospěly k závěru, že čl. 31 Úmluvy nelze v dané věci použít. Zdejší soud s daným konstatováním souhlasí a je toho názoru, že odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku kasačního soudu ze dne 19. 4. 2018 č. j. 9 Azs 361/2017-33: „*Úmluva však stanoví pro vyhoštění osoby bez státní příslušnosti podmínky, jejichž splněním se správní orgány vůbec nezabývaly. Důvodem pro vyhoštění takové osoby je hrozba pro národní bezpečnost či ohrožení veřejného*

pořádku. Článek 31 odst. 1 Úmluvy ovšem dopadá pouze na případy, kdy se cizinec zdržuje na území smluvního státu „oprávněně“. „K této otázce lze dále citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014 č. j. 4 Azs 122/2014-43, ve kterém se uvádí: „Nejvyšší správní soud se ztotožnil rovněž s úvahou městského soudu, že žalovaný neporušil požadavky čl. 31 a navažujících ustanovení Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti, neboť tato ustanovení se týkají výhradně osob, které se na území České republiky jako smluvního státu úmluvy zdržují oprávněně. To však není případ žalobce, který na území České republiky pobývá neoprávněně, přičemž za celou dobu od přicestování v roce 2001 svůj pobyt nezlegalizoval a toliko v obecné rovině prezentuje svoji snahu o získání ukrajinské státní příslušnosti, přičemž navíc jeho skutečné jednání je v tomto ohledu protikladné a vykazující projevy účelovosti, jak bylo uvedeno výše.“ V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 7. 2012 (právní moci nabyt dne 4. 10. 2012) sp. zn. 33 T 86/2012 jí byl pro přečin krádeže podle ust. § 205 odst. 2 trestního zákoníku uložen trest vyhoštění z území České republiky ve výměře 5 let. Vzhledem k tomu, že tento trest nerespektovala a území České republiky neopustila, byla následně opakovaně odsouzena pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle ust. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, za což jí byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 27. 1. 2016 (právní moci nabyt dne 27. 1. 2016) sp. zn. 103 T 5/2016 uložen trest vyhoštění na dobu 1 roku (žalobkyně měla do 26. 2. 2016 opustit území České republiky). Další trest vyhoštění jí byl uložen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 7. 11. 2016 č. j. 44 T 112/2016, a to v délce 2 let. Je zřejmé, že žalobkyně porušovala právní předpisy České republiky, nerespektovala uložené tresty vyhoštění a z území České republiky nevycestovala. Městský soud v Praze k tomu dále odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 12. 2013 č. j. 1 A 78/2013, ve kterém se uvádí: „V případě žalobce nelze ani uznat, že by se na území České republiky zdržoval „oprávněně“ ve smyslu čl. 31 odst. 1 Úmluvy, kterého se dovolává. Podle názoru soudu, i pokud by žalobce žádný stát nepovažoval za svého občana podle svých právních předpisů, pak ohledně „oprávnění“ k pobytu by na něho, jako osobu bez státní příslušnosti dopadala právní úprava o pobytu cizinců obecně (zákon o pobytu cizinců a zákon o mezinárodní ochraně), která byla aplikována, tedy i osoba bez státní příslušnosti při vstupu na území jiného státu musí respektovat postupy státem stanovené k získání „oprávnění“ k pobytu. Podle čl. 2 Úmluvy totiž každá osoba bez státní příslušnosti má povinnosti k zemi, ve které se nachází, které zejména vyžadují, aby se řídila jejími zákony a nařízeními a dodržovala opatření přijatá k udržení veřejného pořádku.“ Z jednání žalobkyně jednoznačně vyplývá, že se právními předpisy České republiky neřídila a nedodržovala je. Nerespektovala ani povinnosti jí uložené českými soudy, i přes uložené tresty vyhoštění nadále setrvala na území České republiky. Pro úplnost soud dodává, že v případě žalobkyně je namístě uvažovat o tom, že vzhledem k uvedenému představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

25. Správní orgány se ve svých rozhodnutích zabývaly i otázkou, zda bude žalobkyni umožněn návrat do Lotyšské republiky, která je státem posledního trvalého bydliště žalobkyně. Správní orgány řádně odůvodnily, proč v průběhu řízení neprovedly konzultační postup s orgány Lotyšské republiky a proč k jeho zahájení přistoupí až po pravomocném ukončení správního řízení. Jak již soud uvedl výše, správní orgán prvního stupně požádal Velvyslanectví Lotyšské republiky o sdělení informací k pobytovému oprávnění žalobkyně na území Lotyšské republiky. Z obdržené odpovědi zjistil, že žalobkyně je pod ochranou Lotyšské republiky a je oprávněna se navrátit do Lotyšska a zdržovat se na jeho území bez víza či povolení k pobytu. Na základě této odpovědi tedy nepředpokládal, že by realizace návratu žalobkyně do Lotyšské republiky nebyla možná. Možnost zahájit konzultační postup s orgány Lotyšské republiky až po přijetí rozhodnutí o správním vyhoštění připustil v bodě 41 rozsudku ze dne 19. 4. 2018 č. j. 9 Azs 361/2017-33 i Nejvyšší správní soud.
26. Městský soud v Praze má tedy ve shodě se správními orgány za to, že správní vyhoštění žalobkyně je možné. Takový závěr odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 72/2011-75, podle kterého: „Skutečnost, že zajištěná osoba tvrdí, že je osobou bez státní příslušnosti, sama o sobě neznamená, že nebude možné vykonat rozhodnutí o jejím správním vyhoštění, a

nepředstavuje tak bez dalšího překážku k zajištění dané osoby.“ Námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nicotné ve smyslu ust. § 77 odst. 1 správního řádu („*Nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*“), Městský soud v Praze nepřisvědčil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018 č. j. 9 Azs 361/2017-33). Uložení správního vyhoštění není vyloučené ani v případě osoby bez státní příslušnosti, která má poslední trvalé bydliště ve členském státě Evropské unie. V posuzované věci bylo Velvyslanectví Lotyšské republiky, tedy země posledního trvalého bydliště žalobkyně správním orgánem prvního stupně dotazováno na status žalobkyně a nebylo shledáno, že by jí nemělo být umožněno se do Lotyšska vrátit. Pokud jde o otázku záznamu do Schengenského informačního systému, správní orgán prvního stupně poukázal na čl. 25 prováděcí úmluvy, který se týká konzultačního postupu a záznamu v Schengenském informačním systému (str. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

27. Co se týče námítky žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné i pro nesprávné posouzení přiměřenosti jeho zásahu do jejího soukromého a rodinného života, Městský soud v Praze s tímto názorem žalobkyně nesouhlasí. Správní orgány se touto otázkou podrobně zabývaly (srov. str. 7 a 8 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 6 a 7 rozhodnutí žalovaného). Poukázaly zejména na to, že žalobkyně nesdílí na území České republiky společnou domácnost s občanem Evropské unie, ani se o takovou osobu nemusí starat. V České republice sice pobývá syn žalobkyně a její sestry, avšak žalobkyně s nimi nežije ve společné domácnosti. Žalobkyně nemá v České republice žádnou stálou adresu, na obživu si přivydělává po brigádách, kulturní a společenské akce nenavštěvuje. Upozornily na protiprávní činnost žalobkyně. Přihlíděly též k tomu, že žalobkyně navštěvuje ortopeda a užívá léky na bolest, o výraznějších zdravotních potížích se však nezmiňovala. Žalovaný sice nesprávně uvedl, že žalobkyně je středního věku, ačkoli ve skutečnosti je věku důchodového, tato dílčí nepřesnost však podle názoru Městského soudu v Praze nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nadto vyjádřil i k tomu, že v případě, že se o žalobkyni bude muset v budoucnu někdo postarat, nemusí být tato potřeba vázána na území České republiky, syn žalobkyně je občanem Lotyšska, mohli by tedy realizovat soukromý život na území Lotyšska. Správní orgán v souvislosti se zásahem rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně zdůraznil též to, že dle zprávy Interpolu ze dne 20. 10. 2016 č. j. PPR-209587/MPS-2016 CZ-756798/2016-LG (a rovněž z informace Velvyslanectví Lotyšské republiky ze dne 5. 12. 2018 č. j. CZ-32009) status „Latvian non-citizen“ podle lotyšské právní úpravy znamená, že tato osoba je chráněna lotyšským právem stejně jako občané Lotyšska, taková osoba může svobodně cestovat a kdykoli se může vrátit na území Lotyšska. Jsou jí poskytovány tytéž sociální garance jako plnoprávnímu lotyšskému občanovi, jediný rozdíl je v politických právech, „Latvian non-citizen“ nemůže volit, nesmí pracovat ve státní službě nebo zastávat pozici mající vztah k národní bezpečnosti. Městský soud v Praze se s hodnocením učiněným správními orgány ztotožňuje a plně na něj odkazuje. Správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud shrnuje, že žalobkyně s nikým ze svých příbuzných nesdílí společnou domácnost, v České republice nenavázala takové vazby (ekonomické, kulturní, společenské), které by odůvodňovaly závěr o nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně zde nevlastní žádný majetek, nemá stálé zaměstnání ani bydliště, v průběhu správního řízení nevyplývalo, že by žalobkyně byla závislá na péči svých rodinných příslušníků žijících na území České republiky, rodina ji může finančně podporovat i na území Lotyšska (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018 č. j. 9 Azs 361/2017-33).
28. Městský soud v Praze dodává, že správní orgány se rovněž dostatečně vypořádaly s kritérii pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí danými ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců

ve znění účinném do 14. 8. 2017 („*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“), a to na str. 8 a 9 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na str. 6 rozhodnutí žalovaného.

29. Městský soud v Praze je toho názoru, že správní orgány řádně odůvodnily i dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Odkázaly především na opakovanou protiprávní činnost žalobkyně, kterou lze považovat za závažnou, přihlídlly také k tomu, že neoprávněný pobyt žalobkyně byl zjištěn kontrolou policejní hlídky (srov. str. 9 a 10 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a str. 8 rozhodnutí žalovaného). Tyto okolnosti byly hodnoceny jako přítěžující. Toto posouzení považuje zdejší soud za dostatečné, výměru správního vyhoštění nelze s přihlédnutím k závažnosti protiprávního jednání žalobkyně považovat za nepřiměřenou, správní orgán nepřekročil meze správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41). Skutečnost, že nebyly správním orgánem shledány okolnosti polehčující, nevede k nesprávnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
30. Městský soud v Praze uzavírá, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu), postupovaly v souladu s právními předpisy i judikaturou správních soudů. Nepochybily, když žalobkyni uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně opakovaně porušovala právní předpisy a mařila výkon soudních rozhodnutí. Své závěry o možnosti uložit toto opatření žalobkyni jako osobě bez státní příslušnosti správní orgány dostatečně odůvodnily, vypořádaly se též s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 25. března 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.